

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. D., narozený dne X,
státní příslušností X
naposledy známým pobytem na adrese: X,
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Slavíkovou,
sídlem Wenzigova 1871/5, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-149/ZA-ZA11-LE26-2022 ze dne 11. 3. 2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 18. 2. 2022 podal žádost o mezinárodní ochranu. Jako primární důvod své žádosti uvedl, že se v České republice cítí dobře, rád by zde zůstal. Hledá tedy způsob, jak být v ČR legálně. Posléze k azylové žádosti doplnil svou neochotu nastoupit v Alžírsku základní vojenskou službu. Prý proto, že je nejstarší syn, a má tudíž za úkol živit rodinu. Uvedl dále, že sice dostal povolávací rozkaz, avšak ignoroval ho. Rovněž žalobce prohlásil, že trpí jistou nadváhou, nedokáže si tak sám sebe představit jako vojáka. Dříve již žil ve

Španělsku a Francii.

2. Žalovaný zamítl azylovou žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 o azylu Sb., o azylu. Zemí původu žalobce je Alžírsko, kterou Česká republika řadí mezi bezpečné země původu. V průběhu azylového řízení žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu. Na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku a na základě výpovědi žalobce shledal žalovaný správní orgán, že v případě žalobce lze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně výslovně uvedl, že důvodem jeho žádosti je snaha legalizovat si pobyt na území Evropské unie. Takové důvody však zcela evidentně nevypovídají o tom, že by Alžírsko v případě žalobce nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce v průběhu řízení dále uvedl, že při návratu do vlasti bude muset nastoupit k výkonu základní vojenské služby, což ale učinit nechce. K tomu však žalovaný podotkl, že branná povinnost a povinná vojenská služba obecně patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává též mezinárodní právo.
3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní uvedl, že mu v případě návratu hrozí uvěznění pro porušení branné povinnosti a pacifistický postoj. Vojenská služba by pro žalobce znamenala trauma na celý život. Alžírské zákony neumožňují žádné náhradní řešení v této situaci. Žalobce je proto přesvědčen, že si žalovaný neopatřil zprávy pro své rozhodnutí ve věci. Proto má žalobce za to, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Žalovaný podle žalobce argumentoval zcela obecně bez vztahu ke konkrétnímu posuzovanému hrozícímu postihu a závažné újmě, jež by žalobce po návratu do země původu postihla. Žalovaný též neuvedl, zda se v tomto případě zabýval možností udělit žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu s ohledem na tvrzený pacifistický postoj a odmítání podílu na jakémkoliv výcviku k boji.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích. Uzavřel, že požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobce v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostál. Žalovaný správní orgán dále konstatoval, že z průběhu správního řízení je zcela zřejmé, že se žalobce snažil využít své žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci pobytu na území ČR, k čemuž jsou však v jeho situaci vhodné jiné právní nástroje, a to dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Posouzení věci

5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Žalovaný v souladu se zákonem dospěl k závěru, že nemá posuzovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany, protože žalobce pochází z bezpečné země původu. To platí i pro ty důvody uváděné žalobcem, které s bezpečností země původu vůbec nesouvisí.
7. Napadené rozhodnutí je založeno na uplatnění § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu, podle nichž se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho

případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Alžírsko jako bezpečná země původu

8. Podle § 2 bodu 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Alžírsko za bezpečnou zemi původu.
9. Jedinou otázkou tedy je, zda žalobce prokázal, že v jeho případě nelze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu. To neprokázal, tedy nevyvrátil, že Alžírsko je bezpečnou zemí původu.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se za bezpečnou zemí původu považuje stát, jehož je cizinec státním občanem, (1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, (2) který jeho občané neopouští z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, (3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a (4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.
11. Důvody azylové žádosti uvedl žalobce tři: (1) dobrý pocit z života v ČR; (2) nepobývat v ČR „načerno“; (3) obava z nástupu na vojenskou službu v Alžírsku.
12. První dva řečené důvody, byť zvláště první je pro ČR v jakémsi ohledu potěšující, stojí mimo pole azylového práva, které skýtá ochranu vždy na základě určitých a objektivních zákonných důvodů.
13. Třetí z uvedených důvodů nijak nevyvrací, že Alžírsko je bezpečnou zemí původu. Vojenská služba nepředstavuje ani pronásledování, ani vážnou újmu. Je naopak mezinárodně uznávanou povinností občana vůči jeho státu. To v zásadě platí i v případě výhrady svědomí, neboť za takové situace lze sice uvažovat o tom, že vojenská služba zásadně nemá být povinností, její vynucení však nepředstavuje pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu či vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona. K tomu by musely nastoupit další okolnosti, jako například zpřísněné tresty pro odpírače vojenské služby z náboženských důvodů nebo předpoklad závažného a systémového porušování mezinárodního práva při bojových operacích (srov. např. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 158/2015-24 ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012, č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004).
14. Důvody pro nechuť sloužit v armádě nadto žalobce v řízení před žalovaným sám formuloval především v rovině ekonomické (nemohl by jako nejstarší syn živit rodinu), resp. fyzického komfortu (nároky na tělesnou kondici vzhledem k žalobcově nadváze).
15. Za toho stavu není vůbec důvod uvažovat o pronásledování či vážné újmě, natožpak vůči žalobci jako výjimce z běžného stavu v Alžírsku. Tomu odpovídá rovněž závěr soudu, že

žalobcův případ nezakládá humanitární kauzu hodnou zvláštního zřetele v intencích § 14 zákona o azylu.

16. Kontext žalobcovy azylové žádosti pak významně dotváří následující: žalobce namítl žalovaného tezi o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy Evropské unie ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Jak žalobce vypověděl, vycestoval z domovského Alžírsko. Poté, dříve než vstoupil na území ČR, navštívil několik států – například Španělsko, Francii a Rakousko, které jsou stejně jako ČR členskými státy EU. Podle svých slov z poskytnutí údajů k azylové žádosti dne 23. 2. 2022 žalobce ve Španělsku pobýval dva měsíce a ve Francii dokonce šest měsíců. Nikde tam se ale nepokusil o legalizaci svého pobytu.
17. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že ze správního spisu ve věci plyne, že se žalovaný poměry v zemi žalobce zabýval, jak dokládá dokument s názvem „Alžírsko. Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu“ z listopadu 2021. Tento dokument tvoří součást inkriminovaného správního spisu.

Závěr

18. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. června 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně